

» Ἀλλ' ὁμοῦ ἦλθε τώρα κι' ἡ σειρά σου
κι' ἀφοῦ τῆς Βασιλείας ἔξω μέινεις
μὴν παύεις μοναχὸς σ'τὴν καμαρὰ σου
ἀπάνω 'στους θεσμούς καὶ ἐπιθυμίας.

» Βάρβα γὰρ νὰ περάσῃ ἕνας μάρτυς
μὲ τοῦμπανα, λαγοῦτα καὶ βιολιά,
εἶναι κειρὸς κι' ὁ πρῶτον Μπουναπάρτης
νὰ γίνη τὸ χρυσὸ τοῦ Βασιλέα.

» Τρικουπη, φοδερί μεπουμπλικάνε,
τὴν πλάτη σου γὰρ μέινει σκάλα κἀνε
ν' ἀνέβω σ'τὴν Αὐλὴ καὶ νὰ φιλήσω
τὸν ἄσπρο τῆς λαϊμὸ καὶ τὴν ἰληά,
καὶ γὰρ θυμοὺς ἀρχαίους νὰ μιλῶ
εἰς τὸν ξεκακωμένον Βασιλέα.

» Πόσον ὁ κύριός μοι θὰ χαρῇ !...
ἐκ τῆς χαρᾶς βεβάζεις θὰ δοκροῦσῃ
θεῶν τὸν σταυρωθέντα Θεοῦ
ἐν ὧν τὸ τῆ δόξῃ θ' ἀντίκρυσθ.

» Τρικουπη, πού τὰ πρῶτα χωράτ' αὐτοῦ ;
μαζώξω καὶ κατῆξαι ταῦτά,
Τρικουπη, σκουριασμένα τάρματά σου
δὲν πλύνουν ὅπως ἄλλοτε φωτιά.

» Τρικουπη μου, Ἐγγλίζε μὲ μισαλό,
βλέπε δὲ ὁ ἡλὼ μὲ νὰς γὰρ ταμπούρια σου,
Τρικουπη, δὲν μὰς λὶς παρακαλῶ
μὲ τὴν γεμάτα τόχεις τὰ κουμπούρια σου ;

» Τρικουπη, ὁ Κορδόνος σου νύει,
Τρικουπη, ἀπ' τὰ γίλοινα τώρα σκάξω,
Τρικουπη, δὲν μὰς λὶς πῶς σου συνίθει
αὐτὸ τοῦ ξεκουμπισματος τὸ καλὸ ;

» Τρικουπη, τὰ λιμπρέτα σου ξεσκονίζε,
Τρικουπη, τοὺς σουρβάδες σου ἀκόνιζε,
καὶ τούρλωνε τὴν σκούφια σ'τὴν ἀντάρα
σὰν φίσα τουρλωτὴ τοῦ Κωνσταντάρα.

» Τρικουπη κακομοίρη, τί σοὺ μέλλει ;
ἡμέρα τῆς Κορδόνος ἀντάλλει,
κι' ὁ γίρος τοῦ Μωρηά κι' ἡ φαβορίτα
καμπαρωτὸς σὰν πάπια τοῦ γιζοῦ
ἀπάνω 'στὸ Παλάτι πάει ντρίτα
καὶ περσιτεῖ γὰρ εἰς τὴν Καρχαλοῦ.

» Τρικουπη κακομοίρη, τώρα πλέον
βαπτίσου καὶ λιγάκι Ναπολέον,
φιλόγαλλος νὰ γίνῃς σὰν ἐμένα
κι' ἐγὼ Τζῶν Μπούλ Ἐγγλίζος σὰν καὶ σένα.

» Ἐφυγε τὸ κοπάδι σου τὸ πόδερο...
θίλεις νὰ γίνῃς Πρίσβος μὲς 'στ' Ἀννόβερο ;
Τρικουπη κακομοίρη, πὶς ἄλειυρε...
ὁ γίρο Βακαλόπουλος νὰ σ' εὕρῃ.

» Τρικουπη, τρελλοκότσουρα κι' ἀπῆδον,
στάσου μὲ τὸν σουγιά νὰ σὲ κηλάρω...
θίλεις νάλῃς μαζί μὲ τὸ Κορδόνι
καὶ 'στὸν συνδυασμό μου νὰ σὲ πάρω ;

» Τρικουπη, πέστον μαῦρα σὰν βορρά
κι' ἡ δόξα τῆς Ἑλλάς φυγεμαχέ...
Τρικουπη, ἄκου γίλοινα χί χί χί,
Τρικουπη, ἄκου γίλοινα χὰ χὰ χὰ.

Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος. ὁ καθένας νέτος αὐτός.

Π. — Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ ;

Φ. — Καθὼς καὶ σύ, τουτίστι
κρίνει τὸ κράτος κατ' αὐτὰς πολιτικὴν ὑπόστην,
καὶ κυβερνᾷ πρὸς τὸ παρὸν ἐν ἄχρουν Ὑπουργεῖον
πρὸς μερικὴν διάσωσιν καμπαρῶν ναυαγίων,
κι' ἀναφοραὶ δὲν στέλλονται σὰν πρὶν 'στὸν Βασιλέα
κι' ἐπάφανε, βρὲ Περικλῆ, τάνειθα καὶ κατῆξα,
ὡς πού νάλῃς χρωματιστὸν μὲ ζῆτω καὶ βιολιά
νὰ πάῃ πρῶτα τῶν Ρωμῶν ἡ σαπιοσακούλια.

Π. — Κι' ὁ γέρο Βακαλόπουλος ἡσύχασε κι' ἐκεῖνος
κι' ἀνάθεμα δὲν λέγει πᾶς μὲ τὸνα τοῦ τὸ δόντι,
τὸν δὲ πεινῶντων ἔπαυσε προσωρινῶς ὁ θῆτος
καὶ τῶν ἱπαναστάσεων δὲν ἀντηχῶν οἱ βρόντοι,
ὡς πού ν' ἀρχίσουν, Φασουλῆ, μὲ πρὸ μεγάλη φούρια
ὅσταν ἔλθῃ σὺν Θεῷ Κυβερνήσις καθύρην.

Φ. — Τί νὰ σοὶ πῶ... τὰ μέλλοντα θὰ πᾶν κακὰ ψυχρὰ
κι' ἑλπίω, βρὲ μουρμούρη,

πῶς Ὑπουργεῖα τοῦ λοιποῦ θὰ γίνονται ὡχρὰ
σὰν τὴν δίκη μας μοῦρη,

καὶ τότε πλέον εἰν' ἑλπίς χωρὶς νὰ τὸ ζητήσωμε
μὴν ὡχρὰν Κυβερνήσιν κι' ἡμῖς νὰ σηματοῖσωμε.

Π. — Ἀλήθεια ὁ συμβιβασμός πῶς τώρα θὰ τελειώσῃ
καθὼς μοῦ λὶν καμπαρῶ ;

Φ. — Λένε πῶς θέλθῃ ὁ Γερὰν-Ντούρ καὶ δανειστῶν ἀσκέρι
μὲ τὸν Κετσά, Περικλῆ, αἱ τέλος νὰ τὸν φέρῃ.

Ὁ νοῦς τοῦ πρὶν Πρωθυπουργοῦ μὲ τοῦτο θὰ σαλίῃρ,
ὅπου καλὰ τὸν ἔφαλαν καὶ μῖσα σ'τὴν Φραγκοῦρη,

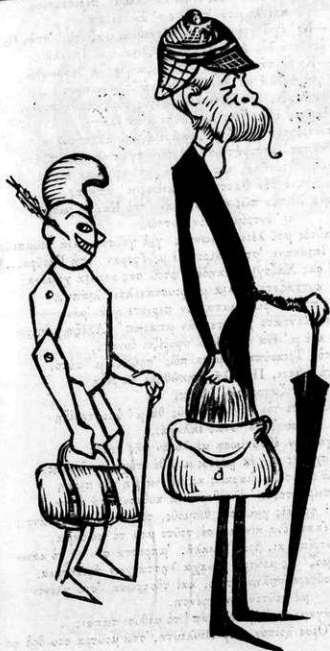
κι' ἂν ὁ Κετσάς τὴν δουλειὰ τῶν δανειστῶν βολέῃ
θ' ἀλείψῃ τὸν Τρικουπὴν σου μ' ἕναν κεῖται γιζοῦρη.

Π. — Μετὰ μεγάλης λύπης μου κυττάω τώρα
πῶς τὴν φρικτὴν καλαμπουριῶν σου ἀλλήλως ἡ φώρα,

κι' ἂν καλαμποῦρι δεύτερο μὲν κἀνῇ 'στὸν Κετσά
θὰ φῇς καμμιὰ 'στὰ μούτσουνα ξανάστροφη μπατασία.

Φ. — Σίρεις λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, πῶς σκέπτομαι σὲ λίγο
κι' ἐγὼ μὲ κάλλη Βουλευτοῦ νὰ βάλω 'στὸ Τσιρίγιο,
κι' ἐγὼ γὰρ τὰ συμπεριφέροντα τοῦ τόπου θὰ κοπῶ
κι' αὐτὰ τὰ λόγια καθαρὰ 'στους ἐκλογεῖς θὰ πῶ :

« Τσιριγῶται προσφιλεῖ,
ὁ γνωστὸς σὰς Φασουλῆς,
ὁ καὶ πρῶτος πατριώτης,
ξεπροβάλλει μὲς 'στὴν μίσσην,
καὶ προτοῦ ὁ Τσιριγῶτης
χειροπέδα τὸν δίστη,
κάλλη 'στὸ Τσιρίγιο βάζει
καὶ μὲ σκέψιν περπατεῖ,
καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζει
καὶ τὴν ψῆφον σὰς ζητεῖ.

Στους Θεσσαλούς πηγαίνει με τελετήν πομπώδη
κι' ο Φασουλής με τρόπο τόν πέρνει καταπόδι.

Η πατρίς βεβαρμένη
μέ της φτώχειας τα δεινά
σωτηρίαν περιμένει
και δέν βρίσκει πουθενά.

Τόσους ιδάτε φωστῆρας
πῶς ἔπῃγαν 'στὰ χαμίνα,
και 'στους ἄλλους σας Σιωτῆρας
κατατάξετε κι' ἑμένα.

Πατριώτης ἐν ἀργίᾳ
τόσα χρόνια τοσμπούνω,
θίλω δὲ κι' ἐν ἰνεργίᾳ
πατριώτης νὰ γενῶ.

Οὕτω πως θὰ πάρω κάθω
τί τὸ κράτος παραγγίλλει,
και καλὰ θὰ καταλάβω
κι' ὁ λαὸς αὐτὸς τί θέλει.

Ὅσο σκούζω πάντ' ἀπ' ἐξω
σὰν γραφεῖς ἐφημερίδος,
ρόλον δὲν ἔχω νὰ παίξω
ἐνεργὸν ὑπὲρ πατρίδος.

Κι' ὅταν πέρνω, φίλτατοί μου,
τῆς διακόσας κατὰ μῆνα,
τότε πρὸ καλὰ 'στ' αὐτὶ μου
θ' ἀντηχῇ πολλῶν ἡ πείνα.

Μὴ θαρρῆτε πῶς με μέλει
ἂν δὲν ἔχω Βουλευτής...
τίποτε ντράβαλα δὲν θίλει
ὅποιος εἶναι ποιητής.

Κι' ἂν με βλέπετε νὰ χάνω
τὸ χουζούρι τόσων χρόνων,
τὴν θυσία τούτη κάνω
γιά χατήρι σας και μόνον.

Ἡ πατρίς μας με σκουτζ
κι' ἄρες, λίγει, τὴν ἀργίαν
γιὰ νὰ 'δῇ ἀπὸ κοντά
τοῦ λαοῦ τὴν δυσπραγίαν.

Στὴν φωνὴν αὐτὴν ὑπέκων
θεωρῶ κι' ἐγὼ καθέκον
κάλην Βουλευτοῦ νὰ βάλω
και τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω.

Κόμμα δὲν με κηλιδώνει
κι' ἐγὼ σύμβολο γερό
τὴν Ἑλᾶ και τὸ Κορδόνι
και Μυρτίες κλαδί χωρό.

Δὲν θὰ γίνω δούλος νάνος,
στὴν ὀλόρβο τὸ κεφάλι,
κι' ἂν ὁ ρίκτης Καραπάνος
σύμβολο δικό του βγάλω,
θὰ φωνάξω και μ' ἐκείνο :
εἰ πατρίς, ἐν τούτῳ νίκαι,
κι' ἐγὼ μόνος θ' ἀπομείνω
ἀνεξάρτητος γιὰ πίκαι.

Ὡ λαί, 'στὸν νιόν σάλον
τὰ προγράμματα τῶν ἄλλων
φύσιτα και βλαστήματα...
κι' ὅποιος γιὰ πατρίδ' ἀπρίκει
'στὸν ὀμὰ μου θὰ ψηφίῃ
ὅλα τὰ συστήματα.

Θὰ τρώμε, θὰ μεθῶμε,
κι' ἀπ' ὅλα λίγο θαῖμα.
Μακράν σας και κοντά σας
τὴν πρόδον θὰ θίλω,
και τὰ συμφέροντά σας
ἐμμέτρως θ' ἀπαγγίλλω.

Τι πρόδος κι' αὐτή,
τί δόξα καὶ κημέρι,
νάχετε Βουλευτή
μὲ μέτρο νὰ παλέηρη.

Μ' αὐτὸν τὸν Βουλευτὴ σας,
μὲ μία τέτοια λίμα,
σιγὰ σιγὰ ταῦτι σας
θὰ γυμνασθῇ ὅσ' ἡνίκα.

Κι' ὁπότεν—ὠμίμεν! —
χωρὶς παντᾶρα κλαῖτε,
σὲ στίχους σὺν κι' ἐμένα
τὸ χάλι σας θὰ λείτ.

Κι' ὅταν ἡ φτώχεια ψάλη
κι' εἰς στίχους ἀραδελιάζεται,
δὲν φαίνεται μεγάλη
καὶ κἄπως μετριάζεται.

Κι' ἡ Μούσα θὰ σαστίσῃ
ὅταν μὲ ὄψ' νὰ δρᾶσω,
ἀλλ' ὅμως μὴ ζητήσῃ
κανεὶς νὰ τὸν κερᾶσω.

Σας λέγω νῦν σκέτα
λεπτό δὲν θὰ ζωδιῶ,
καὶ μήτε παιγαρίτα
ποτέ θὰ σας φιλιῶ.

Σας φθάνει ποῦ θὰ βγάνω
τὴν πίστι μου ὅτ' ὄν κόπο,
τὴν δὲ τιμὴ ποῦ κάνω
εἰς τὸν πέδ' σας τόπο
πρέπει νὰ τὴν πληρώσετε
καὶ δάφνας νὰ μοῦ στρώσετε.

Κι' ἐγὼ γιὰ σας θ' ἀρρίκω
κι' ἡ γλώσσα θὰ λυσσῇ,
κι' ὅταν σας διορίω
θὰ πῆρνω τὰ μισά.

Γιὰ σας παντὸν θὰ τρέχω
κυττώντας τὴν μαγκούρα μου,
κι' ὅταν χροστῆσαις ἐγώ
θὰ ζῶω τὴν γαϊδούρα μου.

Κι' ἂν ἀρχίστε τὴν γρίνα
μὲς ὅτ' αὐτὰ τοῦ Φασουλῆ,
βαῶ καλῶ ὅσ' ἡ Ἀθήνα
ὅπου μὲ παρακαλεῖ.

Κι' ἂν δὲν ἐβγῶ τὴν κακὴ σας,
κι' ἂν δὲν ἐβγῶ τὴν κακὴ μου,
ἡ μισὴ ἄτροπὴ δική σας
κι' ἡ μισὴ ἄτροπὴ δική μου.»

Αὐτὰ ποῦ λὲς θὰ τοὺς εἰπῶ κι' ἀκόμη περισσότερα
καὶ θὰ μοῦ πῶν ὅς' ἄνωτερον.

Π. — Κι' ἐγὼ γιὰ μὲν ὁρᾶμαι ὅραγμα μὰζι σου ὅτ' ἡ Βουλὴ
μὰ δὲν μοῦ λὲς ἂν ἐπῆσαν ἀλήθεια τὸν Τσουλῆ ;

Φ. — Κατὰ τὴν Γκούρα ἔραδ' ἔξα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ
καὶ γιὰ πολλὰ μὲ τὸν Τσουλῆ νὰ συνεννοηθῶ.

Τριμουλῆζε, βρὲ Περικλῆ, στοὺς οὐρανούς ἡ πούλια
κι' ἐκεῖνος ψιφείζετο κοντὰ σὲ μὴν ἑλᾶτι,

οἱ σύντροφοί του τοῦσφαζαν ἀνὰ καὶ κατοπούλια
καὶ κἄποτ' ἐπροφῆταν μὲ τῶν σφακτῶν τὴν πλάτη.

Καλῶς σ' εὐρύκα, κύρ Τσουλῆ, κι' ἰσιμῶσα κοντὰ...
καλῶς τοι τὸν Φασουλῆ, ἐκεῖνος μ' ἄπαντα.

Ψέμμα λοιπὸν πῶς σ' ἐπῆσαν ὅτ' ὁ Κάιρο ῥωτῶ
κι' ἐντρόμως τὸν κυττῶ,

κι' αὐτὸς μοῦ λείει ρίχνοντας γιὰ γούστο μὴ κουμπούρα:
«μ' ἐπῆσανε ὅτ' ὁ Κάιρο καὶ μ' ἔφρασαν ὅτ' ἡ Γκούρα...»

ῥτοῦ σας Χαζογιαννάκηδες, ῥτοῦ σας κομιὰ χαμένα,
ὅπου κυττάζετε τσουζὶ μὲ ρουσανεῖλαις λιπάτη,

χωρὶς πολλὰ ῥωτήματα τὸν πῆρνετε γιὰ ἔμνα
καὶ τὸ μαντάτο χάβατε σὺν μπάραμ' Ἀλίστη χάπτι.»

Εἶπε καὶ μ' ἓνα σφύριγμα σφυρίζει δυνατὸ,
ποῦ τὸν Τρικοῦπη νόμισα πῶς σφύριξε μ' αὐτό,

καὶ τὸ λῆθαί, Περικλῆ, σκηδῶθηκα νὰ ρίξῃ
ποζάτος σὺν Ἀγας,

καὶ μουδῶσε τὸν λόγο τοῦ πῶς θὰ μ' ὑποστηρίξῃ
νὰ βγῶ ὅσ' ἐκλογάς,

κι' ἐγὼ τὸν ἐδελῶσα μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς ἰσχυράς κι' ἐκ μέρους μου θὰ τῆς συνδράμῃ,

καὶ θὰ φροντίξω διαρκῶς κανεὶς νὰ μὴ τὸν πιάσῃ
κι' ἀπειρακτὸς κι' ἐλευθερὸς νὰ κυβερνᾷ τὰ δάσση,

καὶ τί φρονεῖς γιὰ τοὺς θεμούς, τοῦ λέγω, καπετάνο ;
ἀλλ' ἔκαν' ἓνα κίνημα σὲ τοῦτο μου τὸ ῥωτήμα :

ποῦ ἔντρομαι, βρὲ Περικλῆ, ἔμπροστὰ σου νὰ τὸ κάνω
κι' ἄρμῶς ἐς μούτρα μοναχὰ ληστάρχων ἀφιλότιμα.

Καὶ μουφερὲ σπληνέντερο, καὶ πούτρωσα ὅτ' ὁ γλῆντι
μὲ τοῦτον τὸν ἀνέντη,

κι' ἐράγαμα κι' ἐγίναμα ἀπ' τὸ μῦθος τάπαις...

Π. — Ὅρα λοιπὸν, κύρ Βουλευτῆ, στὰ μούτρα σου δὴ ὁ φά-

[παίς.

Γράβδος σημαντικὴ κι' Ἀμερικανικὴ.

Λοὺρ ἀντὸς ὁ Νικόλαος, γενναῖος Ταυριώτης,
ποῦ ἔτ' Ὁ γ. 10 τῆς Ἀμερικῆς πρὸ χρόνων ἐμπορεύεται,

ὡς δῶρον μὰς ἀπέστειλεν ἓνα μπασιότινι πρῶτη,
ποῦ κι' Ἡρακλῆος ῥόπαλον ἐμπρὸς του μασκαρεύεται.

Ἀμερικανικὸ ραβδί μὲ δύο κροκοδείλους,
ἰδέσθαι δαῖμα φοβερὸν καὶ δι' ἐχθρὸς καὶ φίλους.

Ὁ δὲ Ῥωμῆος ἐπιτελῶν εὐχαριστίας ῥόρον
ὅτ' ὄν πατριῶν δωρητὴν γιὰ τὸ βαρὺ τοῦ δῶρον,

ἀγᾶλλεται γιὰ τὴν τιμὴν τοιαυτῆς ἀμοιβῆς
καὶ τοῦ λοιποῦ μὴ προσταγῇ ὅτ' ὁ Περικλῆς δίνει

μὲ τὸν φρικτὸν κροκοδείλον τῆς μίστης καὶ λαθῆς
τοῦ κροκοδείλου Φασουλῆ τὸν ἀπαλὸ νὰ λῶνῃ.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ καννὸς πολλῶν ἐγκλίον,
ἔστ' ὁ γνωστὸς Γεωργιάδης τὸ λαμπρὸν Καποναυαῖον,

ποῦναι Πράκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καίφῳ Τσανακλῆ,
παιγνῆτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κατὰ θεῖον καλῆ.

Μὰ θὰ ῥῶς καὶ τοιγαράκι γιὰ κυρία νηλεῖα
κι' ὅσαι πῖνον ἀπὸ τοῦτα κάνουν χυτὰ μυρωδάτα,

καὶ καλλίτερα νὰ ξέρουν τί λογὴ κατὰ νομῶν
παρὰ σὺν τῆς παπαρδέλαις γιὰ φουστῆνι νὰ λιμῶν.